

Durf jij de sprong te wagen?

Het is niet de eerste keer dat Mariët Meester met haar naam in Onkruid staat. Jaren geleden schreef zij o.a. als columnist voor dit blad, tot ze romans en andere boeken publiceerde en ze ons eigenlijk uit het oog verloor. Nu ze haar roman *Pingping* geschreven had, kwam het Onkruidgevoel weer even bij haar terug en was ze blij verrast dat we nog bestonden. Waarom ze aan Onkruid dacht? Behalve dat er maar 1000 genummerde en gesigeneerde exemplaren van gedrukt zijn, past het onderwerp ook goed bij ons. En of we het met haar eens waren...?

We maken direct kennis

of het wel kan. En of ik het wel kan.’ ‘Ironie?’ vroeg hij, terwijl ze het boek nog steeds samen vasthadden. ‘Nee, ernst.’

met Lily, een jonge vrouw die haar onbevredigende leventje heeft ingeruild voor een leven in haar groene woonwagen midden in de polder, los van alle *social media* en als frequent bezoeker van kringloopwinkels haar dagen lijkt door te komen. Naast het intens genieten van haar natuurrijke omgeving dan...

Deze toevallige ontmoeting mond in eerste instantie uit tot een opmerkelijke vriendschap, waarbij Leonardo elke keer ten tonele lijkt te verschijnen wanneer Lily zijn hulp goed kan gebruiken, voor zover dat gaat. Boerin Marjan, waarvan ze het stukje land huurt waar haar woonwagen op staat, raakt verwickeld in een zaakje waarvan je op je klompen direct al aanvoelt dat het niet goed af kán lopen.

‘Na de acht lange jaren waarin ze zelf bij een Amsterdams transportbedrijf had gewerkt, en waarin ze er persoonlijk aan had bijgedragen dat zinloze troep over de aardbol werd rondgezeuld om kort na gebruik in afval te veranderen, weigerde zij nog langer haar medewerking. Hoewel regelmatig het jaar 2030 werd genoemd als het moment waarop de mondiale milieuproblemen onomkeerbaar zouden zijn geworden, riep je nog steeds irritatie op zodra je er iets over zei, daarom had ze het tegen haar collega’s voor de zekerheid over een ‘sabbatical’ gehad, anders kregen mensen de pest aan je, wat een onbewust proces moest zijn: je ging tegen hun natuur in.’

Pingping is een prachtig, humoristisch maar soms wat wollig omschreven verhaal dat inderdaad goed bij ons past. Net als Lilly vinden wij dat er niet goed omgegaan wordt met onze wereld en willen we er iets tegen doen! Mariët weet de gedachtegangen van haar hoofdpersonage moeiteloos te beschrijven en brengt steeds weer nieuwe, karaktervolle personages in beeld, waarvan je stiekem eigenlijk wel meer wilt weten. Want wat doet mevrouw brulboei, later Ansjeliek genoemd, wanneer ze ’s avonds weggaat en pas ’s ochtends weer thuiskomt? En wie is die Cor, voor vriendjes Corrie, die met zijn *shabby* caravan de weekenden op het erf van Marjan doorbrengt?

Blij dat ze bevrijd is van haar Ex (ja met hoofdletter!) en van haar milieubelastende werk, probeert ze aan een nieuw avontuur te beginnen, zonder precies te weten hoe. Op één van haar struintochten langs kringloopwinkels komt ze Leonardo tegen, die gekluisterd aan zijn rolstoel er het beste van probeert te maken. Beiden grijpen ze tegelijkertijd naar hetzelfde boek.

Daarnaast omschrijft Mariët de natuur rondom die polder zeer gedetailleerd, alsof ze er zelf veel tijd heeft doorgebracht. Een bezoekje aan haar website bevestigt mijn vermoeden, aangezien haar levensloopverhaal start met een foto van haar bij haar woonwagen die, jawel, ergens in de Nederlandse polder staat. Dat is nog eens toevallig...

‘Jij mag het wel hebben.’ Tenslotte was jij gehandicapt, zo iemand had het al moeilijk genoeg. ‘Ligt eraan wat jij ermee wilt.’ ‘Ik ben in staking,’ liet ze zich ontvallen. ‘Ik ben met alles gestopt. Ik wil een ander leven. Een beter leven, alleen weet ik nog niet

Pingping | Mariët Meester | Uitgeverij Caprae | € 29,90 | ISBN: 9789090327907